

Kedves Futók, kedves Versenyzők!

Azt hiszem, mindenekelőtt egy hatalmas ELNÉZÉSKÉRÉSSSEL tartozunk Nektek Futóknak, Versenyzőknek! Hogy miért csak most, a verseny után jó egy héttel tesszük mindezt? Higgyétek el, jó okunk van rá...

Bizonyosan jó néhányatokban ott volt a tüske a verseny alatt, után, az azt követő napokban, vagy talán még most is ott van, hogy a macska rúgja meg: Ezért utaztam annyit, ezért fizettem be a nevezési díjat, hogy azután eltévedjek, fussak a tervezett tíz és fél helyett egy tizenhármast, a huszonegy helyett egy huszonnégyest? Mi több, hogy így olyanok előzzenek meg, akiket lazán lehagytam volna? Ráadásul mindezt tűző napsütésben, egy embertpróbáló pályával a talpaim alatt... (Az itt következő szavak azt hiszem, nem állnak ki a nyomdafesték próbáját...)

Megértünk Benneteket, hiszen mi magunk is éltünk már át hasonló versenyhelyzeteket, s mi sem reptünk az örömtől, amikor ezek miatt lecsúsztunk a dobogóról, vagy kicsúsztunk a tervezett időnkből. De ahogyan azt a franciák mondanák: C'est la vie... Ilyen az élet... S ha tudnánk, hogy elesünk, akkor előtte biztosan leülnénk...

Hogy eddig halogattuk ezt a levelet, annak csupán annyi oka volt, hogy egy, az egész egyesület véleményét tartalmazó magyarázattal szeretnénk volna szolgálni Nektek afelől, mi is történt Bodán, még hozzá április 28-án, vasárnap. Ez a magyarázat pedig a következő:

Bizonyára sokan ismertek bennünket, Körútfutókat. Sokan tudjátok rólunk azt is, hogy egy abszolút amatőrökből álló csapat vagyunk, akik elsősorban a futás szeretetéért futunk, s csak másodsorban a versenyzés kedvéért. Körútfutóknak hívjuk magunkat – egy ilyen egyedi városszerkezetnél, mint Hajdúböszörményé, ez adott volt –, de a kedvenc terepünk a határ, az erdő. A hosszú edzéseinket szinte mindig ilyen helyekre szervezzük, így fedeztük fel magunknak sok-sok évvel ezelőtt a Monostori-erdőt is. Már akkor is tervben volt, hogy versenyt rendezzünk a mai pályán, de e terv csak három évvel ezelőtt válhatott valósággá. Ennek több oka is volt.

Az első, hogy önkéntes alapon működtetjük az egyesületet is, mint olyat, így senki sem „főállású” Körútfutó (Ehelyett főállású anya, apa, diák, dolgozó ember...). Minden egyesületi tag akkor és abban segít, amikor és amiben tud, senkit sem kötelezünk semmire, így elvárásaink sincsenek egymás felé. Így viszont elég komoly munka volt megszervezni egy versenytábot, de végül ezt is megoldottuk.

Nincs tagdíjunk, s versenyaink költségeinek nagy részét is egytől-egyig magunk álljuk. S itt jön a második pont, az anyagiak.

Tudnotok kell, hogy az egyszázalékos adófelajánlásokon és a Hajdúböszörmény városától kapott minimális támogatáson kívül egyesületünknek semmilyen más bevételi forrása sincs (Illetve immáron harmadik éve itt vannak a Nem oda Boda bevételei is, de erről később). Mindezek ellenére mi mégis úgy éreztük, versenyt kell szervezzünk Bodán. Százezer forintból... Igen, jól olvastátok...

A hétszáz forintos nevezési díj sem a véletlen műve. Pontosan tisztában vagyunk vele, hogy hány olyan verseny van az országban, ahol nem szégyellnek több ezer forintot elkérni tőlünk, futóktól, hogy fussunk egy tízest, egy felest vagy egy maratont. Persze, emelkednek a költségek, s tudjuk, az isoital literének világpiaci ára magasabb, mint a benziné... De azt is tudjuk, hogy sokan már csak az üzletet, a pénzt látják a futásban, a futókban is, s ezt ki is használják. Mi nem akarunk közéjük tartozni. Mi csak azt szeretnénk elérni, hogy minél többen találjanak rá az erdei futás, a terepfutás szépségeire, s azt, hogy a Nem oda Boda egy családias, jó hangulatú verseny legyen, ahol a futás, a futók az elsők, az anyagiak pedig csak az utolsók (Idén, ha mind a kétszáz előnevező eljött volna, talán húsz-harmincezer forintnyi

bevételünk lett volna a versenyből. Így, a 148 indulóval még csak nullszaldós sem lett...). Így terveztük mindezt idén is...

Higgyétek el, rengeteg munkánk volt abban, hogy az ez évi verseny a legjobb, legmagasabb színvonalú legyen az elmúlt háromból, s ha nem jött volna közbe az, ami végül közbejött, akkor mindez így is lett volna! De hát ugye közbejött...

Azonban azzal minden józanul gondolkodónak tisztában kell lennie, hogy az „emberi” aljasság, hitványság, gonoszság (Lennének még jelzőink, de azok megint csak nem ilyen levelekbe valóak...) illetően megnyilvánulására nem csak mi, de senki sem készülhet fel, senki sem számolhat azzal, hogy mi van akkor, ha valaki (Tudatlanságból, vagy mi rosszabb, előre megfontolt szándékkal...) gondosan, alaposan, minden szalagunkat és nyilunkat eltüntetve lebontja a pályánk egy részét, rengeteg futót megtévesztve (eltévesztve), s rengeteg haragos, bosszús embert szerezve nekünk ezzel. Valóban csak egy mentségünk van a történetekre, s ezt azt hiszem, egy tragikus apropó szemlélteti a legjobban: Bostonban sem készülhettek fel elég alaposan arra, ami végül mégis megtörtént...

Pedig minden le volt beszélve az erdőszettel, a vadásztársaságokkal, a helyi önkormányzattal. Úgy látszik, mindez nem volt elég.

De láthattatok, tapasztalhattatok azt is, hogy az első hét kilométeren minden rendben volt. Az utolsó három és felet is ugyanilyenek terveztük...

S biztosak lehettek benne, mi nem akarjuk elhárítani magunkról a felelősséget, nem akarjuk azt állítani, hogy mi nem hibáztunk! Hibáztunk. De a lehető leggyorsabban próbáltunk reagálni a helyzetre, hogy végül mindannyian biztonságban célba érkezhettek!

Az időeredményekről, a helyezésekről is essen pár szó, sokan ugyanis ezek miatt is írtatok nekünk.

Valószínűleg csak a tudatalatti munkálkodott bennünk, amikor a versenyközpontban úgy éreztük, a kialakult helyzet ellenére is mérnünk kell az időket, s eredményt kell hirdetnünk minden kategóriában. Arra gondolhattunk, bárki is próbálta meg alapjaiban tönkretenni a versenyünket, mi csak azért is azon leszünk, hogy minden a rendes kerékvágásban haladjon tovább! Persze mindez naivság volt részünkről, hiszen minden volt ott vasárnap, csak rendes kerékvágás nem... Azonban bölcs döntést hozni abban a helyzetben szinte lehetetlen volt... Így utólag elnézést kérünk azoktól, akik úgy érezték, megfosztottuk őket egy dobogós, vagy talán győztes helyezéstől, higgyétek el, nem a rossz szándék vezérelt bennünket!

Mindenesetre azért elkészültek az eredménylisták, amiket végül csak időlistáknak neveznénk – s leginkább a „tájékoztató jellegű” jelző illik rájuk –, helyezéseket ugyanis szándékosan nem tüntettünk fel rajtuk. Ezeket mindenki megtalálhatja majd befutóidejét, s a tapasztaltabb futók ki is számolhatják, nagyjából hány kilométert is futottak összesen.

Pár szó essen a jövőről is. Utólag okos az ember, így mi is, de annyi biztos, nem hagyjuk, hogy még egyszer előfordulhasson mindaz, ami a III. Nem oda Bodán megtörtént! Jövőre a több pályamunkás, a szalagozás és a nyilak mellett terveink szerint foszforeszkáló festékkel jelöljük majd a pályát, így a „jóakaróinknak” legalább a fél erdőt ki kell majd vágniuk ahhoz, hogy újból akkora kalamajkát okozhassanak, mint idén!

Végül pedig engedjétek meg, hogy egy (illetve inkább jónéhány) személyes élményt is megosszak veletek: Magam a célban, a dobogón rengeteg boldog, mosolygós futót láttam! Köszönöm Nektek ezeket a mosolyokat, s azt is, hogy bízattatok bennünket! Bízattatok, hogy ne bánkódjunk amiatt, hogy ez most így sikerült, hogy Ti a történetek ellenére egy jót futottatok, s nagyon jól éreztétek Magatokat! Nekünk ez számított igazán...! Ezért rendezzük meg jövőre is a Nem oda Bodát, immáron negyedszer. Várunk Benneteket akkor is!

Üdvözlettel:

Andirkó László
elnök, Böszörményi Körútfutók SE

Kelt: Hajdúböszörményben, 2013. május 7-én